

РЕШЕНИЕ

№ 286

гр. Пловдив, 15.02.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ПЛОВДИВ, V НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на осми февруари през две хиляди двадесет и трета
година в следния състав:

Председател: Зорница Н. Тухчиева Вангелова

при участието на секретаря Таня Д. Стоилова
като разгледа докладваното от Зорница Н. Тухчиева Вангелова
Административно наказателно дело № 20225330205961 по описа за 2022
година

Производството е по реда на чл. 59 и сл. от ЗАНН

Обжалвано е Наказателно постановление № 22-3389-000271, издадено
на 07.10.2022 г. от Началник Сектор в ОД на МВР – Пловдив, РУ 06 Пловдив
с което на Г. Г. П. са наложени глоба в размер на 2000 лв. и лишаване от
право да управлява МПС за 24 месеца за нарушение на чл. 174, ал.3 ЗДвП.

С жалбата и в съдебно заседание се излагат съображения за
незаконосъобразност на обжалваното наказателно постановление и се моли за
неговата отмяна. Претендират се разноски.

Въззиваемата страна ангажира становище за неоснователност на
жалбата. Моли за потвърждаване на наказателното постановление. Не
претендира разноски. Релевира възражение за прекомерност.

Жалбата е подадена в законоустановения 14-дневен срок съобразно
актуалната редакция на ЗАНН (НП е връчено на 07.10.2022г., а жалбата е
входирана на 19.10.2022г.) от процесуално легитимирана страна, против акт,
подлежащ на обжалване по съдебен ред, поради което се явява процесуално
допустима и подлежи на разглеждане по същество.

Съдът като се запозна с приложените по делото доказателства, обсъди

доводите изложени в жалбата и служебно провери правилността на атакуваното постановление, намери, че са налице основания за неговото **частично потвърждаване**. Съображенията за този извод са следните:

В АУАН и НП е приета за установена следната фактическа обстановка:

На 27.09.2022 г., около 21,00 часа в град Пловдив на бул. „Източен“ до № 80, жалбоподателката управлява лек автомобил Мини Уан с рег. № *** – лична собственост като извършва следното нарушение : Отказва да бъде тествана с техническо средство Алкотест Дрегер 7510 с фабричен № ARBA – 0076 за установяване на употреба на алкохол. Издаден е талон за медицинско изследване с № 119884 и 8 броя стикери за сигурност и поверителност. Водачът по време на проверката миришел силно на алкохол, имал неадекватно поведение и говорел несвързано.

Гореизложената фактическа обстановка съдът прие за съответна на осъществилото се в действителността на първо място въз основа на приложения по преписката АУАН, който съгласно чл. 189, ал. 2 ЗДвП има презумптивна доказателствена сила до установяване на обратното.

В конкретния случай съдът намира, че констатациите в АУАН не само не се опровергават, но и изцяло се потвърждават от събраните по делото гласни доказателства - показанията на актосъставителя К., който при разпита си в съдебно заседание изрично потвърди констатациите в АУАН, като подробно и добросъвестно изложи личните си възприятия от процесните събития. Предвид изложеното съдът кредитира показанията на свид. К. в цялост и базира фактическите си изводи въз основа на тях. По идентични съображения и като съответни на показанията на свид. К. и събраните по делото писмени доказателства съдът кредитира показанията на свид. С., който също сподели личните си и непосредствени впечатления касаещи вмененото административно нарушение на жалбоподателката П. добросъвестно и с подчертана екзактност. Изцяло съответни на показанията на свид. К. и свид. С. са и показанията на свид. Г., който лично е въприел действията по управление на посочения по - горе лек автомобил от страна на жалбоподателката П., изразяващи се в продължително форсиране на двигателя на автомобила за период от около 20 – 30 мин.

Съдът кредитира в цялост и приложените към административно наказателната преписка писмени доказателства, както и тези събрани в хода

на съдебното следствие, включително и писмо с вх. № 93960/ 22.11.2022 г. по описа на Районен съд Пловдив, видно от което жалбоподателката П. не се е явила в УМБАЛ „Свети Г.“ ЕАД за даване на проба за химико – токсикологично изследване във връзка с издадения талон за изследване № 119884. Съдът кредитира и писмо вх. № 101908/ 14.12.2022 г. по описа на Районен съд Пловдив с приложената към него актуална справка за нарушител/ водач на жалбоподателката П. видно от които същата е неправоспособен водач на МПС и не притежава валидно СУМПС, включително към датата на вмененото административно нарушение.

По отношение на събраните в хода на производството писмени доказателства, съдът кредитира същите, като изготвени и изхождащи от лица, притежаващи надлежна легитимация за тяхното съставяне и издаване, в изпълнение на законовите разпоредби регламентиращи обществените отношения, включени в предмета на разглеждане по настоящето дело.

В аспект на горното следва да се подчертае, че жалбоподателката не ангажира каквито и да било доказателства за разколебаване на горните фактически изводи, като възраженията на същата релевирани с въззивната жалба са бланкетни по своя характер и по същество не отрича установената по делото фактическа обстановка. Единствено се оспорва дали чрез извършените от жалбоподателката действия по форсиране на личния ѝ лек автомобил същата е осъществила управление на МПС.

При така установената фактическа обстановка, съдът направи следните изводи от правна страна:

При съставянето на АУАН и НП не са допуснати съществени процесуални нарушения, довели до ограничаване правото на защита на жалбоподателката. Фактическата обстановка, изложена в АУАН изцяло кореспондира на тази, посочена в НП. Както в АУАН, така и в НП коректно, пълно и ясно са изброени обективните признаци на извършеното нарушение и нарушената правна норма.

На следващо място, АУАН и НП са издадени от лица, които са компетентни. Актът е съставен от компетентно лице, при спазване на процедурата по съставянето му по чл. 40 и чл. 43 ЗАНН, като материалната, териториална и темпорална компетентност на административнонаказващия орган следва от представените по делото оправомощителни заповеди. Така от

компетентността на административно наказващия орган произхожда от Заповед № 8121з – 1632/ 02.12.2021 г. По отношение компетентността на актосъставителя, същата се установява по категоричен начин, от Заповед № 317з – 11675/ 31.12.2021 г. от която заповед се установява и длъжността на актосъставителя, а именно – старши полицаи.

На следващо място, процесния АУАН е съставен в присъствието на очевидец и жалбоподателката П., като последната е подписала АУАН, изрично отбелязвайки в графата за обяснения и възражения, че няма такива. Възражения не са постъпили и в срока по чл. 44, ал. 1 ЗАНН. В АУАН и в атакуваното НП коректно е посочена правната квалификация на нарушението, както и съответната на същото санкционна норма. Спазени са и сроковете по чл. 34 ЗАНН.

При правилно установена фактическа обстановка правилно е приложен и материалния закон.

Съгласно ППВС № 1 от 17.01.1983 г. по н.д. № 8/1982 г. под управление на МПС се разбират всички действия или бездействия с механизмите или приборите на моторните превозни средства или машини, **независимо** дали превозното средство или машината е **в покой или в движение**, когато тези действия са свързани с опасност за настъпване на съставомерни последици.

Съгласно т.25 от ДР на ЗДвП "Водач" е лице, което управлява пътно превозно средство или води организирана група пешеходци, което води или кара впрегатни, товарни или ездитни животни или стада по пътищата.

От гореизложените дефиниции следва, че възприетите от свидетеля Г. действия на жалбоподателката по форсиране на място на процесния лек автомобил в продължение на 20 – 30 минути, придават на жалбоподателката П. качеството водач на МПС и в този смисъл тя е годен субект на нарушението по чл. 174, ал.3 ЗДвП. Възраженията на процесуалния ѝ представител в обратна насока са изцяло несподелими, тъй като очевидно се намират в ярко противоречие с цитираната задължителна съдебна практика, а и с фактите по делото.

Съгласно трайната съдебна практика нормата на чл. 174, ал.3 ЗДвП въвежда, както позитивно правно правило за поведение, така и предвиждащата се санкция за нарушаването му - Решение № 787 от 16.05.2017 г. по н. д. № 710 / 2017 г. на XXIV състав на Административен съд

– Пловдив.

Същевременно от прочита на нормата на чл. 174, ал.3 ЗДвП следва, че изпълнителното деяние на това нарушение може да се осъществи в няколко алтернативни форми. Реализирането на която и да било от тях, съгласно употребената специфична законодателна техника, е само по себе си противоправно поведение и е основание за издаване на АУАН още на място и прилагане на ПАМ по чл. 171 ЗДвП. Същевременно е напълно възможно в условията на кумулативност да бъдат извършени няколко от формите на изпълнителното деяние, като те биват:

отказ да бъде извършена проверка с техническо средство за установяване употребата на алкохол;

отказ да бъде извършена проверка с тест за установяване употребата на наркотични вещества или техни аналози;

неизпълнение на предписание за изследване с доказателствен анализатор;

неизпълнение на предписание за медицинско изследване и вземане на биологични проби за химическо лабораторно изследване за установяване на концентрацията на алкохол в кръвта;

неизпълнение на предписание за даване на биологични проби за установяване на употребата на наркотични вещества или техни аналози.

В този смисъл - Решение № 1935 от 29.10.2020 г. по к. адм. н. д. № 1812/ 2020 г. на XIX състав на Административен съд – Пловдив, Решение № 1870 от 23.10.2020 г. по к. адм. н. д. № 2130 / 2020 г. на XXIII състав на Административен съд – Пловдив, и др.

В процесния случай е била реализирана първата форма на изпълнително деяние - отказ да бъде извършена проверка с техническо средство за установяване употребата на алкохол от страна на жалбоподателката П..

Всичко гореизложено води до извод, че в процесния случай са били налице условията за издаване на АУАН за извършено нарушение по чл. 174, ал. 3 ЗДвП.

Нарушението е на формално извършване и със самия факт на обективизиране на отказа и възпрепятстване на проверката, нарушението се явява довършено. Тези съставомерни обстоятелства са надлежно описани,

както в АУАН, така и в НП поради което и възражението за допуснати нарушения на чл. 42 и чл. 57 от ЗДвП при описание на нарушението са неоснователни.

Само за пълнота на изложението следва да се посочи, не във всички случаи, когато лицето е отказало да му бъде извършена проверка с техническо средство за установяване употребата на алкохол, същото следва да носи отговорност по чл. 174, ал. 3 ЗДвП.

Това е така доколкото в чл. 3а от Наредба № 1 от 19 юли 2017 е предвидено основание за отпадане отговорността на дееца, базирано на последващо добросъвестно поведение на нарушителя, а именно ако след обективирания в АУАН отказ за извършване на проверка, лицето доброволно се подложи на медицинско и химическо лабораторно изследване за наличие в кръвта на алкохол, наказуемостта на деянието му отпада, доколкото целта на закона е постигната, наличието или отсъствието на алкохол установено и обществената опасност на извършения отказ е отпаднала.

В този изричен смисъл е практиката на Административен съд Пловдив, обективирана в редица решение, включително но не само - Решение № 1918 от 11.10.2019 г. по к. адм. н. д. № 1961 / 2019 г. на XXII състав на Административен съд – Пловдив, Решение № 2306 от 14.11.2019 г. по к. адм. н. д. № 2113 / 2019 г. на XXI състав на Административен съд Пловдив.

В конкретния случай обаче от жалбоподателката не са излагани твърдения, не са и ангажирани доказателства същата след съставяне на АУАН да се е подложила на медицинско и химическо лабораторно изследване за наличие в кръвта на алкохол, при което условие отговорността ѝ по чл. 174, ал. 3 ЗДвП би отпаднала.

Нещо повече - по делото е налична нарочна информация за това, че жалбоподателката не е посетила указаното ѝ в талона медицинско заведение за даване на биологични проби за химико – токсикологично изследване.

С отказ да даде кръв и да се подложи доброволно на медицинско и химико токсикологично изследване, предвиденият в Наредбата ред за установяване употребата на алкохол се явява изчерпан, като жалбоподателката окончателно е отказала да изпълни задължението си да съдейства на контролните органи за установяване на обстоятелството дали е употребила алкохол, като е отказала доброволно да се подложи, на който и да

било от алтернативно предвидените в чл. 3а от Наредбата способи.

Ето защо констатираният отказ се явява довършен, противоправен и наказуем, и правилно е бил санкциониран от наказващия орган.

От гореизложеното следва, че по делото остана недоказано наличието на последващи изключващи отговорността на жалбоподателката обстоятелства, поради което тя следва да бъде наказана за извършеният от нея отказ да бъде изпробвана за алкохол с техническо средство, консумиращ състава на нарушение по чл. 174, ал.3 ЗДвП.

Предвидената в закона санкция е в абсолютно определен размер - лишаване от право да се управлява МПС за срок от две години и глоба в размер на 2000 лева. Санкция в същия размер е наложена и от административно наказващия орган, като в случая съдът намира, че наказателното постановление в тази му част следва частично да бъде отменено. От нарочно изисканите от съда доказателства от въззиваемата страна се установи, че както към момента на обявяване на делото за решаване, и най - вече към момента на извършване на вмененото административно нарушение жалбоподателката П. е неправоспособна. Същата няма и никога не е имала СУМПС. Последното се потвърждава и от показанията на свидетелите – К. и С., които посочиха, че в хода на извършваната полицейска проверка спрямо П. същата не е представила СУМПС поради липса на такова и е заявила, че към момента кара шофьорски курсове. В тази връзка незаконосъобразно се явява наказателното постановление в частта в която на жалбоподателката е наложено кумулативно предвиденото наказание лишаване от право да управлява МПС, предвид обстоятелството, че санкционираното лице е неправоспособно, т. е не притежава правата от които е лишено. Че едно лице не може да бъде лишено от права, които не притежава е и константната практика на съдилищата, като в този смисъл е и ТР № 61/ 30.12.1980 г. по н.д. № 56/1980 г. ОСНК. Ето защо в тази част обжалваното постановление следва да бъде отменено.

Само за пълнота на изложението следва да се посочи, че настоящият случай не може и не следва да се третира като маловажен по смисъла на напр. 6, т. 32 от ДР на ЗДвП. Изключителната обществена опасност на нарушенията по чл. 174, ал.3 ЗДвП произтича от това, че същите не само се явяват предпоставка за избягване на евентуална наказателна отговорност по чл.

343б, ал.1 НК и чл. 343б, ал.3 НК, но и крият потенциален риск от значително засягане на обществените отношения, гарантиращи безопасността на транспортната дейност и живота и здравето на пътуващите, което и обуславя необходимостта от пълна обществена нетърпимост към тях.

По разноските

При този изход на спора, **доколкото наложената санкция в частта относно глобата остава непроменена**, на основание чл. 63д, вр. чл. 37 ЗПП, вр. чл. 27е НЗПП **право на разноски има единствено въззиваемата страна**, но доколкото такива не бяха поискани и не бяха представени доказателства реално да са сторени, то такива не следва да се присъждат.

Това е така, тъй като по делото е представено само писмено становище от самия представител на въззиваемата страна- началника на 06 РУ при ОДМВР-Пловдив в лично качество. Не са изложени твърдения, а не са и представени доказателства въззиваемата страна да е използвала услугите на професионален защитник (юрисконсулт или адвокат), а съгласно трайната съдебна практика участието на въззиваемата страна в производството (в открито заседание или чрез писмено становище) само чрез органичния си представител не е достатъчно за присъждане на разноски.

Така Решение № 1187 от 09.07.2020 г. по к. адм. н. д. № 1024 / 2020 г. на XXII състав на Административен съд – Пловдив

Така мотивиран и на основание чл. 63, ал. 1 ЗАНН, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Наказателно постановление № 22-3389-000271, издадено на 07.10.2022 г. от Началник Сектор в ОД на МВР – Пловдив, РУ 06 Пловдив **В ЧАСТТА** в която за нарушение на чл. 174, ал.3 ЗДвП на Г. Г. П., ЕГН ***** е наложена глоба в размер на 2000 лв.

ОТМЕНЯ Наказателно постановление № 22-3389-000271, издадено на 07.10.2022 г. от Началник Сектор в ОД на МВР – Пловдив, РУ 06 Пловдив **В ЧАСТТА** в която на Г. Г. П., ЕГН ***** за същото нарушение на чл.

174, ал.3 ЗДвП е наложено и административно наказание „лишаване от право да управлява МПС за 24 месеца.

Решението подлежи на обжалване пред Пловдивски Административен съд в 14-дневен срок от получаване на съобщението до страните за постановяването му.

Съдия при Районен съд – Пловдив: _____